

andet kender han ikke til Sagen. Saa er det „Sagen“, saa danner han sig straks et løst Billede, og saa er det hans Opgave ved Hjælp af Undersøgelsen at faa Kendsgerningerne til at stemme med dette Billede i Stedet for at faa Billedet til at stemme med Kendsgerningerne. Hvis Assessoren havde holdt sig til Kendsgerningerne og spurgt efter, hvad der forelaa, og sagt til sig selv: Hvorledes er det gaaet til? maatte han være kommen til en ganske naturlig Forklaring, som havde omkastedet den kunstig konstruerede Hypotese. Fru Nullemann taber den 13de om Formiddagen sit Ur, fordi Kædens Fjeder er slap. Uret falder paa Gulvet, Glasset gaar itu, hun bliver ked af det, tager Uret op, lægger det i Bordskuffen. Det sandsynligste og naturligste er, at Kæden bliver ved at hænge ved hendes Bryst. Hun siger efter Forhørsprotokollen, at hun vilde have baade Kæden og Uret repareret, Kæden, fordi Fjederen var slap, Uret, fordi Glasset var i Stykker. Hun lægger Uret i Bordskuffen, og saa kommer hun om Aftenen til at tænke paa, at hun har lagt det fra sig og gaar ned for at hente det. Hun vilde, siger hun til Assessor Cold, have begge Dele repareret. Er der da nogen som helst Rimelighed for, at hun har ladet Kæden ligge dernede uden at hente den? Hun tør ikke sige, at hun har set den, tværtimod; men er det da en naturlig Forklaring, at hun har ladet Kæden ligge og hentet Uret? Tværtimod, det er ganske meningsløst, at hun skulde skulle de to Ting ad. Den naturlige Forklaring er, at hun har gaaet stadig med denne tynde og spinkle Urkæde ved Kjolelivet. Om Aftenen kommer hun saa til at tænke paa, at hun har ladet Uret ligge, og saa henter hun det op i Soveværelset. Det hedder i hendes Forklaring, at der gik tre Dage, og saa kom kun pludselig til at tænke paa, at hun skulde have begge Dele reparerede. Uret havde hun liggende i Sovekammeret, men hvor er Kæden? Den har hun ikke hos sig. Ergo er den stjaalen. Ja, det kan man selvfølgelig sige, men det naturlige er, at Kæden har hængt ved hendes Liv. Hun har ikke tænkt paa den, fordi Uret er borte, og den har saa forpuppet sig i Gylpen eller i Foret. Saa gaar der en fjorten Dages Tid, Livet er blevet for slemt, der er mange Huller i det, og Fruen lader Datteren reparere det. Der staar i Forhørsprotokollen, at det blev hængt op et Øjeblik uden for Sovekammeret. Man vendte op og ned paa Livet, og det var ved et rent Tilfælde, at det blev hængt op

uden for Sovekammerdøren; Nelly Andersen kunde ikke vide noget om, at det skulde hænge der, men ikke desto mindre skulde hun netop passe det Øjeblik op og være saa snedig at anbringe Kæden i Gylpen. Næste Formiddag tager saa Fru Nullemann Livet paa, og Kæden falder ud. Enhver, som slutter naturligt, vil tænke, at Kæden maa have hængt i Livet i de fjorten Dage. Der er ingen anden naturlig Forklaring, der er intet som helst, som tyder paa, at Nelly har stjaalet Kæden.

Nelly Andersen blev holdt arresteret i 53 Dage. Saa kommer der Bud fra Excellence Nullemann, at nu have de fundet Syltetøjsskeken, og da de havde fundet den i Syltetøjskrukken, kom de i Tanker om, at Fodposen maaske ogsaa kunde findes, og ved at anstille Undersøgelse fandt de den mellem noget gammelt Skrammel, og saa sende de Bud, at de to Ting ere fundne. Da Assessor Cold faar den Besked, løslader han øjeblikkelig Nelly. Men der gøres intet for at skaffe hende Ret. Det er hendes tidligere Herskab, Professor P. Hansen, der tager sig af Sagen og siger til hende: Søg Erstatning, kræve Erstatning. Den 20de Februar udbetales denne Erstatning til hende. Det hedder i Protokollen: „Komparentinden“ — det er Nelly Andersen — „begærer sig tillagt ved Dommerens Kendelse en Erstatning af 50 Kr. for den hende overgaaede, formentlig uforkyldte Varetægtsarrest.“ Denne Protokoltilførsel er fejlagtig, Nelly Andersen begærer sig ikke tillagt 50 Kr., hun forlangte Erstatning og en langt højere Erstatning, men Assessor Cold sagde, at hun kunde ikke faa mere end 50 Kr. Det var hun meget ked af. Assessor Cold fraraadede hende at appellere Sagen, thi hun vilde ikke kunne faa mere, selv om Sagen kom til Højesteret. Det burde have staaet der, det staaer der ikke. Imidlertid troede dog Nelly Andersen, at hendes Uskyldighed var konstateret, og at hun var gaaet uplettet derfra, og det har hun troet indtil for nogle Uger siden, da Forhørsprotokollen og Erstatningskendelsen kom for Dagen. Indtil den Dag havde hun troet, at hun var anerkendt som fuldstændig uskyldig. Der forelaa nemlig den Gang en Skrivelse fra Justitsministeriet af 2den Marts 1896 — det er den, hun har kendt — hvori det hedder: „I Anledning af Hr. Politidirektørens Skrivelse af 24de forrige Maaned skulde man ved hoslagte Bilags Tilbagekendelse tilstille Dem et Beløb af 50 Kr., som ved en den 20de forrige Maaned afsagt Kendelse er tilkendt Nelly Magdalene